

Soudní jednání probíhalo u Krajského soudu v Brně a mělo se jednat o případ, kdy muž v nočních hodinách napadl ženu a způsobil jí ublížení na zdraví, a dále o incident, při kterém v podnapilém stavu napadl jiného muže poté, co mu odmítl dát cigaretu. Za tento přečin a trestný čin měl být obžalovaný odsouzen k šesti letům odnětí svobody ve věznici s ostrahou.

Na jednání jsem šla s dvěma spolužačkami a jedním spolužákem. Co mě jako první překvapilo, bylo, že jednání začalo dříve, než bylo plánováno. Sotva jsme dorazili k místnosti, už nás volali dovnitř, kde jsme si sedli. V lavicích pro veřejnost seděli s námi ještě dva další muži, které jsem odhadovala na studenty kvůli jejich očividně nízkému věku.

Zajímavý mi přišel celkový respekt, který jsme s ostatními měli k instituci soudu, a to jak k budově, tak k lidem. Jakmile jsme vstoupili do budovy, překvapila mě její ohromná rozlehlost, ale zároveň i strohost. Obrovská schodiště a jednoduché, strohé zdi. Všichni jsme automaticky začali šeptat, abychom neprojevíli neúctu.

Se soudním jednáním jsem už měla zkušenost z gymnázia, kdy nás na jedno vzala naše učitelka, která příležitostně působila jako přisedící. Proto jsem toto jednání často srovnávala s tím předchozím.

V místnosti byli kromě nás také obžalovaný, zapisovatelka, soudce, dva přisedící – muž a žena – a státní zástupce. Zajímalo by mě, zda přisedící musí být vždy z obou pohlaví, ale z předchozího jednání si to bohužel nepamatuji.

Co mě překvapilo a trochu narušilo mou komfortní zónu, bylo, že obžalovaný seděl přímo před námi v lavici pro veřejnost. Zaskočilo mě to hlavně proto, že při předchozím jednání, které jsem navštívila, seděl obžalovaný jinde, po pravé straně z pohledu veřejnosti (pokud se nemýlím). Možná to bylo tím, že se chtěl více přiblížit k přihlížejícím. Zároveň mi to potvrdilo teorii „labellingu“ od Anthonyho Giddense. Obžalovaného jsme totiž potkali už před soudní budovou, kde se nás ptal, jestli je na správném místě. V té chvíli by mě ani nenapadlo, že jde o osobu, na jejíž soudní proces se jdeme podívat. Jakmile byl ale označen za obžalovaného, automaticky jsem si ho vnitřně zařadila jako zločince a později i jako dealera drog.

Jakmile soudce promluvil, s ostatními spolužáky jsme pochopili, že je něco špatně. Případ se vůbec netýkal toho, který jsme si vybrali; jednalo se totiž pouze o odvolání v případě prodeje pervitinu.

Očekávala jsem, že proces bude velmi formální a pečlivý, což v některých ohledech byl, ale překvapil mě slovník pana soudce, který jsem místy považovala za trochu nevhodný – „...prodával jste ten perník...“, „pan obžalovaný může být rád, že dostal jenom dva roky...“. Překvapilo mě také, že nikdo jiný v místnosti nereagoval a zapisovatelka nezapsala ani slovo.

Vše bylo vyřízeno překvapivě rychle a do deseti minut jsme všichni opět vycházeli z místnosti. Na chodbě nás hned oslovil nyní již nepravomocně odsouzený. Musím přiznat, že jsem se trochu lekla a měla obavy, co po nás bude chtít. Nakonec se jen zeptal, zda jsme studenti a jestli studujeme na právnické fakultě. Když dostal odpověď, odešel a nechal nás být, což mi opět potvrdilo teorii „labellingu“. Když se nás ptal předtím, necítla jsem žádnou nervozitu, ale jakmile jsem věděla, co udělal, vnímala jsem ho úplně jinak.

Nemohu opomenout zmínit také dress code. Den předem jsme s ostatními řešili, co si obléct. Ráno jsem se cestou k soudu cítila nesvá, že nemám formálnější boty a košili. Nic z toho ale očividně nebylo potřeba, protože obžalovaný přišel v džínách a větrovce a jeden z mužů z veřejnosti, který seděl vedle nás, měl dokonce tepláky.

Jediné, co nás po jednání mrzelo, bylo, že jsme nenašli žádné podrobnosti o procesu, kterého jsme byli svědky, protože online nebyly dostupné žádné informace.